Ч. 21. Субота 9 лютого (27 січня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З Угорщини. — По виборах до німецкого парляменту.

Ческа Politik обговорюючи поголоску о уступленю п. міністра судівництва дра Кляйна, доносить, що ще в часї минувшої сесиї ради державної піднесено гадку відданя одного міністерского портфелю антисемітам, але не портфелю міністерства судівництва, лише торговлї, бо саме на тім міністерстві антитемітам богато зависить з огляду на промислові закони. Чехи одержали би в заміну портфель міністерства судівництва, а др. Кляйн став би на місце недужого дра Штайнбаха президентом найвисшого трибуналу.

Угорский сойм радив вчера над проєктом закона о обезпеченю робітників від нещастних случаїв і недуги. На нинїшнім засїданю сойму надіють ся вибуху великих скандалів, бо буде обговорювати ся справа баронової Шенберґерової, дальше скандальна справа продажи державних лїсів в Семигородї і справа підкупства праси за часів правительства Феєрваріого, на яку піль видано 200.000 К. Сойм зажадає від найвисшої палати обрахункової актів і квітів.

Як звістно, ві второк скінчили ся вибори до німецкого парляменту. Коли о 12 год. в ночи на середу оголошено 15 нових погромів социялїстів, величезна товпа народу удала ся в Берлинї перед палату канцлера Більова і устроїла там овацию, співаючи народні німецкі пісні. Кн. Більов явив ся у вікні і виголосив бесїду, в якій дякував за овацию і сказав: „Коли дня 13 грудня м. р. виголосив я послїдний зазив до парляменту, то закінчив я єго словами, що правительство сповнить свій обовязок з довірєм до німецкого народу. Се довірє не завело нас. При головних і тіснїйших виборах побідив німецкий дух, котрий єсть безсмертний. Тому духови мусимо полишитись вірні. Особливо числю на німецку молодїж!“ Опісля підніс оклик в честь німецкої вітчини. По відсьпіваню пісни „Deutschland über Alles“ двигнула ся товпа перед королївску палату. Цїсар Вільгельм вийшов з цїсаревою на балькон і уклонившись народови, проголосив бесїду більше менше такого змісту: „Цїсар витає з радостию погром социяльної демократиї як доказ скріпленя народної ідеї і висказує надію, що всї стани і всї віроісповіданя в Німеччинї полишать ся тій народній ідеї вірними. Німцї, котрі вже і так привикли побіджати противника, під знаком народної ідеї поконають в будучности кождого ворога, що посьміє їм заступити дорогу!“ Товпа приняла бесїду цїсаря з одушевленем, а з множества грудий роздав ся оклик: „Присягаємо служити вірно народній ідеї!“ — В Ельберфельдї, де ві второк в місце социяльно-демократичного посла вибрано консерватиста, прийшло до великих заворушень. По оголошеню вислїду виборів обкидано полїцию камінєм і фляшками від пива. Кількох полїцийних вояків ранено. Полїция добула шабель і розпочалась формальна улична борба. Серед борби ранено кількох полїцийних вояків ножами. Полїция доконала численних арештовань. Вислїд тіснїйших виборів годить ся з прогнозою, яку поставлено по головних виборах. Що социяльна демократия де-не-де змогла задержати ще мандати, то треба приписати помочи центрум. Опозицийна більшість з 13 грудня м. р. змалїла до 175 голосів і єсть тепер в меншости, бо всїх голосів єсть 397. З огляду на те буде міг канцлер полагодити кольоніяльну справу по свому бажаню, маючи за собою більшість, однак чи найде більшість і для військових справ та для маринарки, то ще не єсть певною річию. — Nordd. Allg. Ztg. в статї п. з. „Новий парлямент“ пише, що слїдує: „В попереднім парляментї сторонництва, котрі відкинули жаданя правительства, представляли силу 199 голосів. В наслїдок послїдних виборів стратили они 30 голосів. В новім

---

18)

Пан Лекок.

З францускогo — Еміля Ґабоpіо.

(Дальше).

Але стало ся ще щось дивнїйшого: убийник перейшовши через досить темний коритар, пішов просто наперед, взяв ся відтак на ліво, коло рога перейшов через вартівню і увійшов до комнати, де списувано звичайно протоколи— а все то робив не задержуючись анї на хвильку, як старий злочинець з навички.

Лекока нїби аж студений піт обливав. — Чоловік той — подумав він собі — був вже тут колись; він знає, куди тут обернути ся.

Комната, де звичайно списувано протоколи, була досить велика комната з двома малими вікнами і замащеними в них шибами, а зелїзна піч огрівала еї аж надмірно.

Секретар сидів при своїм пультї, де були списи приставлених людий в розложеній ґазетї. Три або чотири вартові сидїли навів лежачи на деревляних лавках. Ті лавки, два столи і кілька дрантивих крісел творили цїле урядженє. Коли убийник і Лекок увійшли, секретар подивив ся і сказав:

— Ага, віз приїхав!

— Так — відповів молодий полїцист і подаючи один з тих приказів, які підписав пан д'Ескорваль, додав: Тут суть папери сего чоловіка.

Секретар взяв папір, прочитав і сказав: Ого, аж потрійне убийство! — а відтак подумав собі: То не простий волоцюга, анї не звичайний злодій.

— Судия слїдчий приказує замкнути того чоловіка до окремої казнї — говорив секретар дальше; — тай треба буде дати єму арештантску одїж, бо єго одїж має служити за доказ. Нехай хтось повідомить о тім борзо директора; другі люди, котрих привезено, можуть зачекати. Я тимчасом спишу протокол з сим чоловіком.

За директором не треба було довго чекати і він зараз увійшов до комнати. Секретар приготовив собі реєстр і спитав обжалованого:

— Як вам на прізвище?

— Май.

— А на імя?

— Не маю ніякого.

— Що? Не маєте ніякого імени?

Убийник нїби розважав собі, а відтак відворкнув:

— Лїпше буде, коли вам зараз скажу, щоби ви не робили собі труду з питанями; я буду відповідати лиш перед судиєю. Ви хотїли би мене на чімсь зловити, може не правда? Ви дуже чемні! Але я на тім розумію ся!

— Не забувайте на то,— докинув тут директор — що погіршаєте собі своє положенє!

— Зовсім нї!.. Я не виноватий; ви хотїли би мене зловити а я бороню ся. Про мене, тягніть менї слова хоч би із самого черева, коли можете! Ви зробили би лїпше, як би менї звернули назад мої гроші, які менї відобрали на станиции. 136 франків і вісїм су! Менї їх буде потреба, коли звідси вирву ся. Жадаю, щоби їх записати до протоколу. Де они подїли ся?

Гроші і другі річи, які відбирано арештованому на полїцийній станиции, віддав вахмайстер Лекокови. Він зложив все разом на столї і сказав: Тут є ваших 136 франків і 8 су, крім того ваш ножик, ваша хусточка і чотири циґара.

По лици убийника видко було велике вдоволенє.

— Отже будете тепер відповідати? — відозвав ся секретар знову. Але директор зрозумів, що годї буде щось видобути з того чоловіка; він дав знак секретареви, щоби той мовчав і приказав арештованому:

— Здоймїть свої чоботи!

— Та на що? — спитав той.

— До міри — відповів секретар, — мушу записати величину вашого тїла.

Убийник не сказав на то нїчого, лиш сїв собі і стягнув свої чоботи. Він взув їх був на босу ногу.

— То ви лиш в недїлю взуваєте чоботи? — спитав єго Лекок.

— А ви то по чім пізнаєте?

— Ну, по болотї, що у вас на ногах аж по самі кістки.

— А хоч би! — відворкнув той чоловік зухвало. — Хибаж то який злочин, коли у когось ноги не такі, як у якої маркізи?

— Таким злочином не можна би вам дорікати — відповів полїцист спокійно. — Чи гадаєте, що я мимо болота не виджу, що у вас білі і делїкатні ноги? А нїгтї ще й пильничком вигладжені.

парляменті буде істнувати збита народна більшість, коrда буде незалежною від становища найбільшого сторонництва в палаті, т. є центрум. В будучности центрум не буде могло при помочи сторонництв нехтуючих державу, т. є социялістів і Поляків, утворити більшости. Центрум, що правда, зросло о кілька голосів, але вийде тепер до парляменту народно відродженого. Дальше ослаблене социяльно-демократичного сторонництва, зробило неможливим якраз сторонництво, котре до тепер уважали найсильнійшою запорою против социялістичної навали. Побіду над социялістами віднесено без співучасти центрум, а навіть против него".

Саский король в телеґрамі до цісаря Вільгельма висказав радість з причини вислїду тіснійших виборів до німецкого парляменту з Саксонії. Цісар Вільгельм відповів слїдуючою телеґрамою: „Дякую тобі сердечно за твій вірний настрій, який перебиває ся з твоїх слів. Живим вдоволенєм наповнив мене вислід виборів, тим більше що показав ся в них здоровий настрій населеня краю в дусї бл. п. короля, твого вітця. Нехай всї Німцї спільними силами стремлять до добра вімецкої вітчини". — З Дармштадту доносять, що геске правительство видалило всїх заграничних студентів, котрі брали участь в аґітациї виборчій за социялістичними кандидатами.—Daily Telegraph обговорюючи вибори в Німеччинї, каже, що німецке правительство одержало тепер так відданий собі парлямент, як ніколи перед тим. Що цісар Вільгельм висказав в своїй бесїдї до публики, яка робила єму овацию, викликує побоювання. Цїсар сказав, що Німцї розтопчуть кождого, хто їм стане в дорозї. Така погроза відносить ся не лише до внутрішних відносин, але й до заграницї. — Берлиньскі часописи простують зміст промови цїсаря Вільгельма, голошеної о півночи з балькона по скінчених виборах. Именно не сказав цїсар, що „Німцї розтопчуть" своїх ворогів, лише що він сам (цїсар) розтопче тих, котрі станутъ єму в дорозї.

Новинки.

Львів, дня 8-го лютого 1907.

— Відзначенє. Є. Вел. Цїсар надав ц. к. старості в Печенїжинї Станиславу Лїндому при нагоді перенесеня его в сталий стан спочинку, хрест кавалерский ордера Франц Йосифа.

— З ц. к. зелїзниць державних. В окрузї львівскої дирекциї перенесений Никол. Нитко з Радимна до Львова; комісар машин Тад. Витковский іменований управителем відділу руху в оґрівальни у Львові, а лїкар зелїзничий др. Філїмовский урядником IX. ранґи. Наконець перенесено в сталий стан спочинку Іґн. Подлуского, канцелїста в Перемишли.

В окрузї станиславівскої дирекциї авансував до VIII. ранґи др. Іван Бобер, лїкар зелїзничий в Ходорові. Асистент Петро Богданович в Станиславові одержав титул концеиста зелїзничого. Наконець перенесені: офіциял Кар. Ортнер із Станиславова до Копичинець; офіциял Мих. Полляк з уряду руху в Станиславові до дирекциї; ревідент Войтїх Левіньский з дирекциї до уряду руку в Станиславові.

— Дрібні вісти. Управа почтова — як доносять з Відня — постановила з нагоди припадаючого в 1908 р. 60-лїтного ювилею панованя Є. Вел. Цїсаря Франц Йосифа видати окремі ювилейні марки почтові. — В Софії дало ся оногди рано о 4-ій годині почути коротке але сильне землетрясенє. — До помешканя поручника Фріска при ул. Жулїньского ч. 1 добули ся вчера злодїї і забрали єму всїлякі річи вартости 150 корон. — П. Агафії Чапко вкрав якийсь невислїджений доси злодїй коло віденьскої каварнї підчас всїданя до трамваю портмонетку з сумою 46 корон. — В цеґольни Шірмера при ул. Торосевича померла вчера перед полуднем нагло якась жінка, котрої імени не знати. Тіло відставлено до заведеня для судової медицини — До львівскої поліциї наспіла телеграфічна звістка, що в ночи з втірка на середу вкрадено в Дрогобичи тамошному купцеви С. Шраєрови цїлу заставу столову вартости кілька тисячів корон.

— Приятелї й в смерти. З Віднч доносять: Різьбар Антін Павлїстік і его приятель механік Іван Варганек відобрали собі оногди спільно житє в своїм помешканю при Шенбруньскій улици. Оба були ревними спіритистами. Причиною самоубийства була смерть сестри Павлїстіка, котру брат дуже любив. Коли Павлїстік звірив ся Варганекови, що хоче відобрати собі житє, щирий приятель сказав, що готов разом з ним умирати. Отже оба виконали свій намір так, щоби смерть наступила як найскорше. Запалили в печи вуглем і заткали комин, щоби дим виходив на хату; відтак пробили ся ножами в груди коло серця і наконець підрізали собі жили (бючки) на шиї. Та й згинули оба в наслїдок сильного уплыву крови і затроєня ґазами з вугля.

— Величезна дефравдация. З Камінця подільского доносять: В тутешнїм міскім зарядї відкрито дефравдацию 60.000 рублїв з податкових гроший. Показало ся, що від трох лїт не ведено рахунків в тім відділї.

— Студінь і снїги. Сегорічна зима дійстно винимково люта. По сильних морозах нїби трохи полекшало, але студінь бере ся знов щораз більша. В послїдних днях було найстуденїйше в Анґлії і Росиї, але й в середній Европі доходили морози до значної висоти. Так було дня 5 с. м. в Інсбруку 11 степенів морозу. Того самого дня при 25 степенях морозу замерзло в Тироли озеро Ахен, що там належить до великої рідкости, бо филї на тім озері ідуть високо і треба вже великої студени, щоби вода замерзла. В Кіцбіхель і Кальс в Тироли було по 27·7 степенів морозу.

Снїг падав в послїдних днях майже в цїлій середній Европі, але не дуже обильно. А всеж-таки загально взявши впала доси велика маса снїгу і не дивниця, що апостол берлиньскої громади Баптистів, якийсь Сальхов видів ся спонуканим шукати за причиною того та й знайшов єї і оповістив о тім своїй громадї. В довгій відозві, виданій до своїх вірних, каже він, що то лиш початок нової потопи і що снїг буде тепер так довго падати, як свого часу падав дощ перед потопою. До 40 днїв покрив би снїг всю землю на 80 стіп (звиш 26 метрів) високо, а тоді мусїли би всї люди подушити ся і вигинути з голоду. Длятого — сказано у відозві — найвисша вже пора, щоби всї люди дбаючі о спасение своєї душі, приступили до громади Баптистів.

Але нім настане снїгова потопа, то велику пакість виробляють людем в деяких сторонах снїгові осуги. Так доносять з Ґмунден (в горішній Австрії), що з гори Зонштайн коло Травнкірхен скотило ся сими днями кілька величезних осугів і засипали державний гостинець так, що треба було скликати богато людий, щоби его розкопати; на щастє не було нїякого нещастя. — З засипаних осугом в Міттельберзї — о чім ми вчера доносили — видобуто пятеро людий і стан їх здоровля значно поліпшив ся. Для жертв тої катастрофи жертвував Є. Вел. Цїсар 5000 а Архікн. Евген 300 корон. З Баварії вислано бідним людем також поміч. З Бреґенциї доносять, що в многих сторонах грозять нові катастрофи осугові. В селах Абзам, Шаніц, Міттенвальд і других повалили ся дахи під тягаром снїгу.

Про осугову катастрофу в Румунії доносять з Тірґовіште: Коло Петрозіти скотив ся осуг снїговий, котрий убив 15 робітників, що вертали з таргаку домів. Инших 16 робітників з того самого тартаку засипав осуг вже дома, причім згинуло також кількоро людий. Поміч була дуже утруднена, бо снїг лежав на два метри високо і треба було насамперед розкопувати дорогу, щоби можна було дістати ся до засипаних.

Про велику студінь доносять тепер з Іспанії: В Мадриді було оногди 13 степенів морозу — річ нечувана в іспаньскій столици — і замерзло двоє людий. Навіть в Андалюзиї настала незвичайна студінь і термометр показав оногди 5 степенів морозу.

Нараз прийшла єму якась щаслива гадка до голови. Він присунув борзо якийсь столець, поклав на нїм якусь ґазету і сказав до убийника:

— Будьте ласкаві і положіть тут ногу!

Чоловік той противив ся зразу, але директор сказав до него: Лиш не робіть нїякого опору; ми тут маємо силу!

Арештант не противив ся вже, лиш поклав ногу на папір, як Лєкок приказав, а той взяв ніж в руку і почав зручно обшкребтувати грудки болота, які держали ся шкіри. Як би то не було в протоколовій комнатї, лиш деинде, то були би сьміляли ся з тої роботи Лєкока; але тут нїхто вічому не дивує ся. Впрочім всї присутні почавши від директора аж до наймолодшого дозорця виділи вже не такі річи. Видко, що арештант старав ся утаїти перед властями свою особу а Лєкок мабуть винайшов спосіб, як би єї викрити. Впрочім він упорав ся борзо і призбирав на папери жменьку пороху. Розділив тоту купку на дві части, з котрих одну завинув в папір і сховав до кишенї а другу дав директорови і сказав:

— Прошу вас, пане директор, запечатайте се в очах обжалованого і сховайте, щоби пізнїйше не сказав, що сей порох хтось заміняв.

Але то було лиш малим тріюмфом для него, бо пізнїйші події при ревізиї знищили всї єго ожиданя. Убийник не писнув анї слова, коли єму приказали роздягнути ся і убрати арештантске одїне замість свого покровавленого. Не зрадив хоч би лиш скорченєм якогось найменшого мязу в своїм лици, що діяло ся в єго души, підчас коли роблено ревізию на єго тїлї в такий спосіб, що почервонїв би ся був хоч би й як лютий злочинець. Єму було то байдуже, коли дозорцї чесали єму бороду і волосє, коли заглядали єму до рота, чи не сховав там малесенької пружинки від годинника, котрою можна прорізати хоч би й як грубі зелїзні штаби, або чи не має малесенького кусника того олівця, котрим арештанти пишуть карточки, звані „постильонами", котрі відтак передають одні другим в кульочках з хлїба.

Формальности відставленя були залагоджені, директор задзвонив на якогось дозорця і сказав:

— Відведїть сего чоловіка до самотної казнї число 3.

Против убийника не потреба було уживати нїякої сили. Він вийшов сам так само як і був прийшов, ідучи поперед дозорця як старий знакомий, що знає свою дорогу.

— Що за опришок! — відозвав ся секретар.

— Так гадаєте? — спитав Лєкок змішаний тим, що видів, але не захитаний в своїй думцї.

— О, о тім нема й сумнїву! — сказав на то директор. Той хлописко єсть зовсїм певно небезпечним злочинцем. Менї навіть так щось здає ся, як би він вже раз сидів у мене в комірнім... я би майже присяг на то!

Отже тоті в своїм фаху дуже досьвідні люди були такої самої гадки що й Жевроль; Лєкок стояв сам один зі своїм поглядом. Але він не хотїв о то перечити ся; бо й якуж би то мало цїль? Впрочім якраз привели вдовицю Шіпен.

Їзда успокоїла трохи єї нерви, она стала лагіднїйша як ягнятко. Она зачала піддобрювати ся і зі сльозами в очах взивала „добрих панів" на сьвідків на ту вопіющу до неба несправедливість, з якою обходили ся з нею, бож она преці честна жінка і єї знають дуже добре в префектурі поліциї. Без сумнїву мають щось против єї родини, бо вже єї сина Політа, таку добру людину, взяли під ключ, посуджуючи єго о якусь принагідну крадіж. А щож має тепер стати ся з єї невісткою і єї внучком Тото, для котрих она була одинокою підпорою!

Але коли єї відтак по записаню єї імени і призвища мали знов відвести, взяла в нїй верх єї вдача і чутно було, як она ледви що вийшовши на коритар, почала ганьбити дозорців.

(Дальше буде).

— **З львівскої архієпархії.** Крилошаньскі відзнаки дістали оо.: Іван Кмицикевич в Банюнині, Евген Чубатий в Деревлянах, Ізидор Зельский в Милятині, Михайло Громадка в Ляшкові, Лука Питлик в Стремильчу, Теофіль Копистяньский в Клебанівці, Евген Свистун в Болшівци, Евстахий Цурковский в Настасові, Івгн. Захариясевич в Желехові великім, Стефан Петрушевич в Холоєві, Николай Янович в Медині, Николай Винницкий в Галичи, Володимир Герасимович в Терпилівці, Онуфрей Зарицкий в Новім Селі, Николай Курбас в Ілемю, Теодор Богачевский в Голині, Михайло Студиньский в Демянові, Юліян Твардієвич в Лопянці, Володимир Сойка в Ціневі і Петро Яцишин в Рицянці. — Завідателями назначені оо.: Володимир Федів в Красній і Мирон Хмилевский в Смільній. — Тайну сьвященьства одержав Николай Хмилевский. — Візвані до канонічної інституції оо.: Юліян Борачок на Ілавче, Стефан Ващишин на Стрілків і Михайло Левицкий на Янівку.

— **Нещасливі пригоди.** Паробок Стефан Качмар, занятий у свого брата в Добростанах при молотільни, вкидав збіже до машини так неосторожно, що триб вхопив і урвав єму один палець від правої руки. Качмара привезено до Львова на стацию ратункову, де лікар дижурний подав єму першу поміч. — В будинку четвертої ґімназиї впав вчера рано на сходах ученик IV. кляси, Юрий Стухлий, так нещасливо, що зломив собі руку. Першу поміч по дало єму товариство ратункове.

— **Великий огонь в Реці.** Дня 5 с. м. о 1 год. 20 мін. в ночи вибух огонь в елеваторі (рід шпихліря) в Реці, величезнім будинку, власність угорских зелізниць державних. Елеватор той збудований в 1888 р. був високий на 40 метрів і мав 8 поверхів. В елеваторі знаходило ся 350 ваґонів ячменю, пшениці і вівса загальної вартости около 600.000 корон. Огонь, як загально припускають, займив ся від проводів електричних і в короткім часї обняв цілий будинок, так що не можна було огонь пригасити, мимо того що на місци явили ся всї сторожі пожарні і войско.
Огонь був так сильний, що ціле місто було осьвітлене, мов би в день. Один корабель, що стояв під елеватором, зачав був також горіти, але огонь пригашено і корабель відтягнено. День перед тим виладовано там також 1000 міхів бавовни для угорскої прядільні; вовна займила ся і згоріло звиш 700 міхів, представляючих вартість 150.000 корон. На щастє удало ся уратовати маґазин спіритусу положений близько елеватора, де була на складі велика скількість спірітусу і 300 ваґонів цукру.

Телеграми.

Відень 8 лютого. В стані здоровля дра Люеґера настало нині мале поліпшенє. Теплота і живчик нормальні.

Станиславів 8 лютого. З причини нових заметелий здержано загальний рух межи Коломиєю а Стефанівкою дня 8. с. м., як припускають на 24 годин.

Будапешт 8 лютого. Нині рано 300 помічників різницких розпочало страйк, позаяк даючі роботу не додержали точок угоди з грудня м. р. Страйкуючі вийшли громадно з різниці. Різники вислали делеґатів до дирекциї різниці в цїли веденя переговорів.

Льондон 8 лютого. Вашінґтоньский кореспондент часописи Tribuna доносить, що президент Русвельт заперечує чутку, пущену по єго бесїді до членів конґресу з Каліфорнії. Президент заявляє, що нїколи не згадував о тім, мов би Япанія з причини шкільної справи в Каліфорнії вислала ультіматум до Сполучених Держав, тим менше, мов би з тої причини грозив вибух війни. Президент порікає з цілою рішучостию шкідливі сплетні военні, не умотивовані дійстним станом річи.

Петербург 8 лютого. (П. Аґ.). З виборів виборців другого степеня єсть звістних 2936 вислідів. Вибрано 559 монархістів, 414 умірних, 870 з лївиці, 117 народовців, 230 безпартийних, 146 незвістного переконаня політичного. — Селяни вибрали 1075 виборців; з того 40% монархістів і умірних 33% з лївиці. Властителї маєтностий вибрали 654 виборців, з того 65% монархістів і умірних. Міста вибрали 588 виборців, з того 64% належить до лївиці. Робітники вибрали 619 виборців, з того 90% належить до лївиці.

Штокгольм 8 лютого. Росийске правительство зажадало виданя арештованого Росиянина, Янкля Черняка. Правительство шведске з своєї сторони поставило жаданє, щоби Черняк станув перед судом цивільним а не военним і був суджений лиш за злочин, з причини котрого зажадано єго виданя. Росийский посол відповів, що на основі законів росийских правительство росийске не може вволити условя, які ставить шведске правительство. — З тої причини шведске правительство постановило не увзглядннити просьби росийского правительства о виданю Черняка і заряджено, щоби єго безпроволочно випущено на волю. Рівночасно заряджено, що Черняк до 24 годин від хвилї випущеня має виїхати за границї Швециї.

Штокгольм 8 лютого. Янкля Черняка випущено вчера на волю.

НАДІСЛАНЕ.

— **ТОВАРИСКА ЗАБАВА** — „Розмова цьвітів". Звістна з своєї рухливости фірма пп. Кавчиньского і Оберского у Львові (ул Короля Людвика ч. 7) видала своїм накладом в рускім язици нову товариску забаву під поданим заголовком. Гадки на 64 карточках, уложив п. Денис Сумик. Виданє представляє ся дуже хорошо, а забава займаюча і цікава. Хто купить, не пожалує. Набувати у накладців.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8 55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·45		„ Кракова, Відня
	2·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля (1/5 до 30/9), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Грималова, Скалы
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7 20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Підволочиск, Гусятина, Копычинець
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1 50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·55	„ Тухлї (15/6 до 30/9), Сколього (1/6 до 30/9)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скалы (на Підзамче
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скалы (гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цілий день в містовім бюрі ц. к. зелізниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).